

CALEA

ÎNĂLȚĂRII

„EV SUNT CALEA. ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINDE
LA TATAȘ DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul III, nr. 23, iulie, 2011

Să privim curat!

Doamne, să vadă! (Luca 18, 41) – sunt cuvintele orbului din Evanghelie și Mântuitorul l-a făcut să vadă nu doar cu ochii, ci și cu sufletul.

Să ne bucurăm, deci, de privire și să înțelegem că puterea văzătoare nu este de la noi, ci cu lucrarea Domnului se face. Dar păcatul a întunecat acest simț și ne-a amăgit gândirea. „Că înșelăciunea poftei, spune Efrem Sirul, schimbă mintea cea fără de răutate și întru biruirea ochilor este toată osteneala diavolilor”. (Cuvinte sfătuitoare)

Știm să privim curat mai ales într-o lume în care suntem asaltați de tot felul de imagini? Teologul

Jean-Luc Marion vorbește despre imagini libere de orice cenzură care plac omului modern. Suficiența imaginii e marcată din ce în ce mai mult de dezvoltarea sa televizuală. Imaginea nu mai este expresia realității drepte, așa cum a conceput-o Dumnezeu, ci a unei realități răsturnate, reconstruite de mintea îmbolnăvită a omului ce a cunoscut păcatul.

Imaginea amăgește și cu toate acestea atrage. Reclame, postere, reviste ne întâmpină pretutindeni, deschizând realități trucate. Ochiul nu mai caută icoana pentru că la icoană se ajunge prin rugăciune, el privește televizorul, alternativa ideală pentru că îndeamnă la comoditate, privește reviste de senzație și-și dezvoltă în locul privirii curate, pofta vederii. Ochiul devine receptacol al răului și necurăției, frumos ambalate într-o privire cosmetizată ea însăși până la pierderea frumuseții inițiale. Astăzi, mai mult ca oricând, a-ți afirma identitatea se reduce la a recunoaște și a transmite imaginea sinelui – un eu ca imagine. Toți devenim niște „euri ca imagine”.

Unde mai este chipul lui Dumnezeu în noi? Mai putem nădăjdui să ajungem la asemănarea cu El? După ce ascundem frumusețea originală și pură sub fondul de ten al frumuseții de consum, devenim cu toții o lume de nevăzători duhovnicește.

Cum vom putea privi cu bucurie Împărăția Cerurilor cât timp am uitat să ne desfătăm privirea cu frumosul pe care Dumnezeu l-a creat și ni l-a dat spre stăpânire? Să zicem împreună cu Psalmistul David: „Întoarce, Doamne, ochii mei ca să nu vadă deșertăciune!” (Psalmi 118, 37)

Monica Buțu

„Viața cu Hristos în Dumnezeu – iată ce trebuie să fie în realitate viața omului. De aceea au și fost creați oamenii, de aceea a și venit Dumnezeu-om în lume și a luat asupra Sa viața noastră, ca s-o conducă spre destinația sa dumnezeiască și spre scopul său ultim. Așa era viața noastră în rai: viață în Dumnezeu, viață de Dumnezeu. De la început și până la sfârșit, viața creștinului este viață în Hristos. ?i nu numai aceasta, ci încă și ceva mai mult, Hristos este viața noastră. Iată ce este viața, iată ce este definiția ei: Hristo-viață. Dacă ai trăit-o, dacă o crezi și o simți, ești creștin... Nu vreau nici viața, nici moartea fără Tine, prea dulcele meu Domn! Nu vreau nici adevărul, nici dreptatea, nici chiar raiul și veșnicia, fără Iisus. Nu există nimic mai îngrozitor decât o veșnicie fără Hristos.”

(Iustin Popovici – Omul și Dumnezeu-om)

CVPRINS:

Sfântul Ioan Maximovici	pag. 2
Cum ești afectat de lipsa cititului?	pag. 3
Despre grija cea mai de căpetenie	pag. 4
Vindecarea slugii sutașului	pag. 5
Ghidul angajării pe timp de criză	pag. 6
Speranța	pag. 6
Despre vindecarea demonizaților	pag. 7
Prietenii sinceri	pag. 9
Mântuitorul Hristos – Doctorul sufletelor și al trupurilor	pag. 10
Daniel Sihastrul	pag. 10
Pagina copiilor – Despre participarea la Sfânta Liturghie	pag. 11
Sfântul Ilie	pag. 11
Vacanța de vară	pag. 11
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Jurnalul unui prunc nenăscut	pag. 12
Bucate mănăstirești	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne; în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

Sfat pentru familia ortodoxă

„Totdeauna unul cu altul, totdeauna unul ca altul”. (Pr. Arsenie Papacioc)

Sfântul Părintele nostru Ierarh Ioan Maximovici (+ 2 iulie)

Sfântul Ioan Maximovici (1896-1966) este considerat de creștinii ortodocși de pretutindeni ca fiind cel mai mare sfânt al secolului al XX-lea. Manifestând diferite forme de sfințenie, el a fost în același timp un mare teolog inspirat de Dumnezeu și „nebul întru Hristos”, un zelos ierarh misionar și un apărător al săracilor, un ascet desăvârșit și un părinte iubitor pentru orfani. Asemenea lui Moise, el și-a scos turma din robie, conducând-o din China în lumea liberă. Urmaș al primilor apostoli, el a dobândit de la Dumnezeu puterea de a tămădui sufletele și trupurile suferinde. Străbătând prin vâlul timpului și al spațiului, el cunoștea și răspundea gândurilor oamenilor înainte ca aceștia să și le exprime. Fericitul Ioan răspândea o putere ce-i atrăgea pe oameni mai mult chiar decât nenumăratele sale minuni. Aceasta era puterea iubirii lui Hristos – marea taină inaccesibilă înțelegerii lumești.

Acum în Ceruri el continuă să se roage și să-i viziteze pe cei ce-l cheamă în ajutor, după cum mărturisesc minunile și tămăduirile înregistrate peste tot în lume. La 2 iulie 1994, în America a avut loc proslăvirea arhiepiscopului Ioan de San Francisco, ierarh al Bisericii Ruse din diaspora.

Viața Sfântului Ierarh Ioan (Maximovici) de Shanghai, Europa Occidentală și San Francisco

Arhiepiscopul Ioan s-a născut în înfloritoarea regiune Harkov din sudul Rusiei. Aici, pe moșia Adamovka, în familia binecunoscută de nobili Maximovici, părinților Boris și Glafira, li s-a născut un fiu în data de 4 iunie 1896, pe care l-au botezat Mihail, în cinstea Sfântului Arhanghel al Domnului purtând același nume. Neamul Maximovici era renumit de secole prin evlavia și patriotismul său.

Cel mai de seamă reprezentant al acestei familii nobiliare era Sfântul Ierarh Ioan, mitropolit al Tobolsk-ului, cunoscut ca și scriitor și poet duhovnicesc și luminător al Siberiei, care a trimis prima misiune ortodoxă în China și a salvărit numeroase minuni. El a fost canonizat în 1916, iar sfințele sale moaște se păstrează până în zilele noastre la Tobolsk. Cu toate că Sfântul Ierarh Ioan a murit la începutul secolului al XVIII-lea, duhul acestuia a purces asupra urmașului său îndepărtat, care mai târziu i-a purtat numele.

Mihail era un copil bolnăvicios, firav și blând. Nu-i plăceau jocurile zgomotoase și adesea era adâncit în gândurile sale... lubea animalele, mai ales câinii. În copilărie se deosebea printr-o religiozitate profundă. Colectiona icoane, cărți duhovnicești și istorice. Îi plăcea să citească mai ales Viețile Sfinților.

Tănărul Mihail, „monah din copilărie” își petrecea toată vara la mănăstirea Sviatogorsk, aflată în vecinătatea moșiei părinților săi. La vârsta de 11 ani a fost trimis la școala militară din Poltava, iar în acești ani l-a întâlnit și l-a frecventat pe episcopul Teofan al Poltavei, un vestit ascet, care a rămas pentru el un model de sfințenie până la sfârșitul vieții.

În 1914, Mihail a absolvit școala de cadeți și urmând vocației sale intime a hotărât să intre la Academia Duhovnicească de la Kiev. Părinții aveau însă alte planuri pentru el, insistând să se înscrie la facultatea de drept, și, din ascultare, el a renunțat la dorința sa. Anii de maturitate și sfârșitul studiilor au coincis cu începutul groaznicii revoluții iudeo-boșevice.

În 1921, în plin război civil rus, Mihail emigrează la Belgrad împreună cu întreaga familie. În 1925 a absolvit Facultatea de Teologie a universității belgradene. În 1926 a fost tuns în monahism și hirotonit ierodiacon la mănăstirea Milkovo, luând numele Ioan. La sfârșitul aceluiași an, părintele Ioan a fost hirotonit ca ieromonah. Între anii 1929-1934 a funcționat ca profesor și diriginte la seminarul teologic „Sfântul Ioan Botezătorul” din Bitol (Macedonia iugoslavă). În anul 1934 s-a luat hotărârea de a-l înainta pe părintele Ioan la rangul de episcop, adică tot ce era mai străin năzuințelor lui. Cineva care-l cunoștea din perioada iugoslavă povestește cum l-a întâlnit atunci în Belgrad. Părintele Ioan i-a spus acelei persoane că se află în oraș din greșeală, chemat în locul unui oarecare ieromonah Ioan, ce urma să fie făcut episcop. A doua zi după aceea întâlnire,

părintele Ioan i-a comunicat cunoștinței sale că s-a creat o situație și mai proastă decât crezuse el, căci chiar pe el doreau să-l înainteze la rangul de episcop. A fost hirotonit ca episcop la data de 28 mai 1934, ultima hirotonire făcută de mitropolitul Antonie Hrapovitchi. A fost trimis în China în eparhia Shanghai. Aici el a organizat unele societăți filantropice și de binefacere, în special pentru copiii chinezi săraci și orfani și pentru emigranții ruși. De asemenea reușește să aplaneze conflicte religioase și ridică o catedrală, ce a fost mai târziu, în cursul așa-numitei revoluții culturale chineze, rasă de pe fața pământului de către comuniștii chinezi.

O dată cu venirea la putere a comuniștilor în China, colonia emigranților ruși din China a fost nevoită să se refugieze în insulele arhipelagului filipinez, bătute de uragane sezoniere. Însă pe perioada șederii sale acolo, cu rugăciunile sale și cu ajutorul aghiazmei cu care a sfințit colonia rusă, a făcut, ca prin mila Domnului, uraganele să ocolească insula Tubabao, cea în care locuiau refugiații ruși din China. Imediat după evacuarea refugiaților ruși în Europa Occidentală și SUA, grație tot eforturilor arhiepiscopului Ioan, depuse pe lângă guvernul SUA, dar mai ales rugăciunilor sale, care au fost ascultate de Dumnezeu, uraganele sezoniere și-au reabătut furia devastatoare asupra acestei insule filipineze.

În anul 1951, arhiepiscopul Ioan e trimis în Europa, întâi la Paris, apoi la Bruxelles. În Europa Occidentală, Vlădica Ioan acordă un interes constant nu numai diasporei ruse, care trudea neobosit ca și la Shanghai, ci și populației locale. Astfel, el primește sub jurisdicția sa Bisericile Ortodoxe din Franța și Olanda. Singurul preot ortodox al Misiunii de la Madrid a fost hirotonit de el.

În America și-a început activitatea de arhipăstor în anul 1962. Vlădica Ioan poate fi considerat ocrotitorul adevăratei Ortodoxii în Lumea Nouă. În același an, la cererea numeroșilor credincioși ce-l cunoșteau de la Shanghai, Vlădica a fost invitat la San Francisco, cea mai mare eparhie ortodoxă din America.

Comunitatea ortodoxă de aici era deosebit de scindată, iar construcția mării catedrale ortodoxe ruse în cinstea icoanei Maicii Domnului Bucuria Tuturor Scârbiților oprită. Vlădica Ioan s-a adresat credincioșilor cu rugămintea de a face donații pentru continuarea lucrărilor. Apelul său a trezit un entuziasm neobișnuit în rândul creștinilor ortodocși americani. Pacea a fost restabilită și

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

ISSN 2068 – 8350; ISSN-L = 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica și Radu Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Lavinia Blîndu – corectură
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

Colaboratori:

- Robert Căldărușe
- Ionela Neagoe
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Dumitra Groza

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

construcția catedralei dusă la bun sfârșit. În 1963, cu blagoslovenia Vlădicăi, a fost întemeiată Frăția Preacuviosului Gherman din Alaska, devenită ulterior cel mai important centru misionar ortodox din California.

Arhiepiscopul Ioan Maximovici a rămas credincios până la sfârșitul căii alese de el, de a sluji cu devotament Biserica. Cei ce-l cunoșteau în ultimii ani remarcă la Vlădică strictetea în tot ce ținea de Biserică și de Tradiție, fiind un apărător consecvent al calendarului bisericesc (iulian) de stil vechi, deși întreținea relații cu unele Biserici de stil nou. Apoi, au remarcat și faptul că interzicea clerului său să participe la slujbele comune „inter-creștine”, din cauza canonicității îndoielnice a unora dintre participanți. Activitatea ecumeniștilor creștini i se părea la fel de îndoielnică. S-a opus de asemenea ereziilor catolicismului, dintre care cea mai cunoscută a fost aceea a sofologiei, de denaturare a dogmei ortodoxe despre Fecioara Maria.

Ultimii trei ani ai vieții arhiepiscopului Ioan au fost amărăți de atacurile și persecuțiile adversarilor săi, cărora le răspundea totdeauna fără a se plânge sau a învinui pe cineva, cu un calm netulburat.

Împlinise abia șaptezeci de ani când a murit în singurat cum a și fost mereu de când devenise arhiepiscop.

Sfârșitul vieții pământești a Sfântului Ierarh Ioan

Truda de arhipăstor a Vlădicăi Ioan s-a încheiat o dată cu călătoria sa la Seattle, la sfârșitul lui iunie 1966. Cel căruia i s-a dat adesea să cunoască gândurile și destinul oamenilor, pe care i le făcea cunoscute Pronia lui Dumnezeu, a fost înștiințat și de propriul sfârșit.

Astfel, în vara anului 1966, când directorul căminului de copii Casa Sfântului Tihon din Zadonsk, care era și locuința vlădicăi, l-a înștiințat că peste trei ani va avea loc congresul eparhial, Sfântul Ierarh Ioan i-a răspuns că atunci nu va mai fi aici (în viața pământească).

În luna mai a aceluiași an, o femeie ce-l cunoștea pe vlădică de 12 ani, a cărei mărturie – după părerea mitropolitului Filaret – „este demnă de toată încrederea” – a auzit de la vlădică: „Voi

muri în curând, la sfârșitul lui iunie... Nu la San Francisco, ci la Seattle...”

În fine, însuși mitropolitul Filaret povestește despre neobișnuita sa despărțire de arhiepiscop, după o ședință a Sinodului, când acesta săvârși rugăciunea de drum înaintea plecării lui la San Francisco. Vlădică și-a luat rămas bun de la el într-un mod neobișnuit: în loc să ia mănunchiul de busuioac și să se stropească cu agheasmă, așa cum se cuvine unui arhieru, el, plecându-se cu smerenie, l-a rugat pe mitropolit să-l stropească, iar apoi, în locul obișnuitei sărutări reciproce a mâinilor, el i-a sărutat mâna mitropolitului, smulgându-și-o cu hotărâre pe a sa. Acela l-a amenințat cu degetul și ambii zămbiră. Atunci, mitropolitul nu a dat o importanță deosebită acestui gest, dar când vlădică a murit, el a înțeles că așa și-a luat rămas bun arhiepiscopul de la el. Se mai știe, de asemeni, că în seara din ajunul plecării la Seattle, vlădică i-a spus unui om pentru care săvârșise o rugăciune: „De acum, n-ai să te mai atingi de mâna mea”.

Ceea ce însuși vlădică a prevăzut, dar pentru care nu erau deloc pregătiți toți cei ce-l cunoșteau, s-a petrecut în locul și la timpul pe care el le-a prezis... Moartea a survenit la Seattle, pe 2 iulie (19 iunie pe stil vechi), unde, după ce a săvârșit Sfânta Liturghie la Biserica Nikolsk, vlădică a plecat însoțit de prietenul său apropiat, vlădică Nectarie, având cu sine icoana Kursk-Korenaia a Maicii Domnului. Rămânând în altar în jur de încă trei ore după sfârșitul Liturghiei, vlădică a mai vizitat-o pe văduva unui protoiereu (având cu el icoana Kursk-Korenaia) și s-a întors în apartamentul său, pregătindu-se să meargă la cimitir (era sâmbătă). Deodată, cei de jos l-au auzit căzând. Urcând în goană la etaj, însoțitorii lui de la Seattle, Î. Kalfov și Î. Hrușciiov l-au găsit zăcând în pragul chiliei. L-au așezat în fotoliu și, la orele 15.50, el își dădu sufletul Domnului, încheindu-și calea pământească, la fel ca și strămoșul său, episcopul Ioan de Tobolsk: în fața icoanei făcătoare de minuni. Nu putem să nu vedem legătura directă între nevoia sa de o viață întregă, de a se înfrâna de la dormitul în pat, și sfârșitul în poziție așezată. Căci după ce a fost întins în patul aflat în cameră, vlădică și-a primit pacea trupeză – judecând după toate, pentru prima oară, din ziua în care și-a dat fâgăduințele călugărești.

Cum ești afectat de lipsa cititului?

Cu dezamăgire am constatat în ultima vreme că foarte mulți tineri nu mai citesc. La întrebarea: „Când ai citit ultima carte?” am primit răspunsuri de genul: „Nu am citit decât lecturile obligatorii din școală”.

Cum sunt oamenii afectați de lipsa cititului?

În primul rând exprimarea le este greoaie, de cele mai multe ori. Nu-și găsesc cuvintele, se bâlbâie, iar atunci când reușesc să le găsească sunt dintre cele mai simple. Bagajul de cunoștințe le este oarecum limitat, iar de cultură generală nici nu poate fi vorba.

Bine. Trebuie să recunosc faptul că bagajul de cunoștințe este condiționat de mai mulți factori, cum ar fi mediul social din care fac parte (anturajul), mediul social din care provin (educația de acasă), mediul în care s-au educat (școala, facultatea) sau mediul în care activează profesional (serviciul).

Tot timpul învățăm. În funcție de oamenii care sunt în jurul nostru obținem informații din diverse domenii. De exemplu: dacă ai un prieten care lucrează în domeniul bancar, fără să vrei, obții informații despre credite, dobânzi, cursuri valutare și altele despre care prietenul ar putea vorbi într-o discuție amicală; dacă ai un prieten medic, ai putea fi la curent cu nu-știi-ce medicament miraculos nou apărut pe piață.

Ceea ce vreau să spun este că informațiile pe care le acumulezi și cunoștințele pe care le dobândești în timp sunt influențate în mod direct de oamenii cu care te asociezi.

Însă... modul de exprimare, învățarea unor cuvinte mai puțin comune, formularea propozițiilor și a frazelor – „să știi să legi două cuvinte” – cum se spune – sunt în proporție de 90% rezultatul lecturii. Nu a dicționarului, nu a unei cărți tehnice despre folosirea computerului sau a telefonului mobil, ci a cărților, în general.

Începând cu poveștile pe care le citesc copiii imediat ce învață să citească, cu lecturile obligatorii din școală și terminând cu cărțile de beletristică sau cu cele care ostioiesc pofta de știință într-un anumit domeniu, cărțile sunt extrem de importante. Puțini sunt cei care știu anii între care a domnit Ștefan cel Mare. Puțini sunt cei care știu cum se conjugă un verb la supin sau la condițional optativ, dar nu asta este cu adevărat important, ci faptul că, citind, le înveți fără să știi că ai făcut-o. E ca mersul pe bicicletă: nu-ți trebuie „școală” pentru asta, ci practică.

Trebuie să ai totuși ceva inteligență, ca să te doară că nu ai destulă. (André Gide)

Luminița

3 iulie – Sf. Mucenic Iachint; Sf. Anatolie, Patriarhul Constantinopolului – Duminica a III-a după Rusalii – Sf. Ev. Matei 6, 22-33 (Despre grijile vieții)

„Zis-a Domnul către dânșii: luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă”.

Despre grija cea mai de căpetenie

În această zi, în Duminica a treia după Pogorârea Sfântului Duh, avem o chemare specială din partea Mântuitorului, aceea de a căuta mai întâi, adică mai înaintea oricărei alte griji pământești, de trebuința trupului, să căutăm ceea ce este cel mai mult de trebuință sufletului, anume: împărăția lui Dumnezeu sau împărăția cerurilor. Deci grijile vieții care ar trebui să ne preocupe nu se referă numai la cele de trebuință vieții de aici, sub aspectul ei material, care, deși nu poate fi neglijat, atâta timp cât suntem în trup, ci în primul și în primul rând cele viitoare și netrecătoare, adică să ne îngrijim cu deosebire de cele sufletești. Dacă Sfântul Teodor învăța să avem grijă de trupul nostru ca să putem să-l slujim bine lui Dumnezeu, iar Cuviosul Iosif din Volokolamsk „vede în sănătatea sufletului și a trupului un har special al lui Dumnezeu, har pe care Acesta ni-l dă în bunătațe. Sa ca să ne îngăduie să lucrăm pentru Dumnezeu Cel adevărat și viu”, vedem astfel că sănătatea trupească apare tot ca dar al lui Dumnezeu. Dacă Mântuitorul ne îndeamnă: „Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide” (Mt. 7, 7-8), înțelegem că în viață găsim ceea ce căutăm, cu alte cuvinte grijile pe care le avem ne caracterizează în mare măsură. Sf. Teofan Zăvorâtul (Tomáš Špidlík, Teofan Zăvorâtul – Inima și Duhul, trad. Maria-Cornelia Ică jr., Deisis, 2011) ne arată cum anume trebuie tratat trupul omenesc, care este partea inferioară a persoanei umane. „Prin natura sa, trupul e vrednic de dispreț și e bine să-l ținem supus, să nu-l lăsăm nicio clipă din frâu; dar, pe de altă parte, ce ne-am face fără acest slujitor „nedespărțit”? „Trupul e vasul care conține sufletul și duhul (cele două aspecte ale aceeași realități spirituale – duhul fiind aspectul vieții duhovnicești); e organul necesar pentru legăturile cu tot ce e în afară, instrumentul pentru realizarea menirii noastre pe pământ, mijlocul de a ne ridica la cele veșnice. De aceea, el merită toată atenția și purtarea noastră de grijă”. Dacă el cere ceea ce are nevoie, nu trebuie să-i refuzăm, căci e vorba de dorințe naturale. Dar Sf. Teofan stabilește o distincție netă între o „nevoie” sau necesitate și o „dorință” sau poftă. Numai nevoile vin de la natură. În ce privește trupul, adevăratele nevoi sunt foarte simple: hrană suficientă și o anumită igienă. Obișnuința și patimile fac să apară însă așa-zisele „nevoi” noi, adică dorințele speciale.

„Când printr-un anume lucru am satisfăcut o necesitate naturală, dorința acestui lucru pune stăpânire pe noi. Prin urmare, îl dorim cu înflăcărare, îl considerăm ca pe o

necesitate, nu mai e vorba de o dorință a naturii, ci de o obișnuință care se manifestă astfel”. Astfel că o educație sănătoasă, care ne îndeamnă să ducem o viață cumpătată, din care nu trebuie să lipsească înfrânarea, adică postul, și care trebuie începută din fragedă vârstă, își va arăta roadele imediat. Medicii și educatorii sunt de acord în a spune că trebuie să dăm copiilor o hrană sănătoasă și consistentă, dar totodată arată că e indispensabil să stabilim orarul meselor și că nu trebuie să satisfacem apetitul micuților de fiecare dată când se smiorcăie: ar însemna atunci să-i obișnuim cu plăcerile, să dăm satisfacție capriciilor și patimilor lor. Putem comite astfel o dublă greșală: să obișnuim copilul să simtă o „nevoie” acolo unde de fapt nu e una (lacomul e un om al cărui apetit nu a fost reglementat) sau să dăm o atenție excesivă nevoilor trupului, oricât de necesare ar fi ele.

Primejdia concentrării prea mult asupra trupului e evidentă mai ales în perioada adolescenței, căci la această vârstă tânărul începe să fie conștient de formele propriului trup și să se complacă în el. Răul nu înseamnă deci a sluji trupul, întrucât el are exigențele sale, ci a sluji poftelor trupului, căci menirea trupului e să fie în slujba sufletului. Rodul păcatului, întunecarea produsă de păcat constă în nu a mai distinge între suflet și trup. Sufletul e ca sufocat de dorințele trupești, căci trupul e sediul patimilor, mai ales al celor mai sălbatice, ca senzualitatea și mânia. El e organul prin care demonii pătrund în suflet sau se apropie de el. De aceea membrele trupului le legăm prin muncă, tăcere, post și curăție. Sfintele Taine ne pot elibera într-un mod eficace de păcat, dar nu ne eliberează de patimile trupului. Sf. Diadoh al Foticeii arată că „până la botez înăuntrul sufletului se află diavolul, de la botez înăuntrul lui se sălășluiește harul, iar diavolul e scos afară. De aici înainte sufletul este influențat de har dinăuntrul său; iar diavolul îl influențează numai din afară, prin mustul trupului și prin simțurile lui”. „Unii au născocit că atât harul, cât și păcatul, adică atât Duhul adevăratului, cât și duhul rătăcirii se ascunde în mintea celor ce se botează. De aceea zic că o persoană îmbie mintea spre cele bune, iar cealaltă, îndată spre cele potrivnice. Eu însă am înțeles din dumnezeieștile Scripturi și din însăși simțirea minții că înainte de Sfântul Botez harul îndeamnă sufletul spre cele bune din afară, iar Satana foiește în adâncurile lui, încercând să stăvilească toate ieșirile minții dinspre dreapta. Dar din ceasul în care ne renaștem, diavolul e scos afară, iar harul intră înăuntru. Ca urmare, aflăm că, precum odinioară stăpânea asupra sufletului rătăcirea, așa după botez stăpânește adevărul asupra lui. Lucrează Satana asupra sufletului și după botez, ca și mai înainte, ba de multe

ori chiar mai rău. Dar nu ca unul ce se află la un loc cu harul (să nu fie!), ci învăluind oarecum mintea în fumul dulceturilor neraționale, prin mustul trupului”.

Cu alte cuvinte, până nu se sălășluiește harul în adâncul sufletului, lucrează chiar din el dracii cei mai subțiri, oprindu-l de la dorirea binelui și îndemnându-l la patimi sufletești. Dar după ce se sălășluiește harul în minte, vin la rând dracii mai materiali, care ațâță trupul spre patimi trupesti, ca să despartă mintea din comuniunea cu harul” (Viața și scrierile lui Diadoh al Foticeii – Filocalia vol. I). Neîncrederea asceților față de trup nu vrea și nu pretinde niciodată să se nege celălalt adevăr creștin la fel de

fundamental: mântuirea trupului prin Logosul întrupat. Deci, nu duceți grijă (adică nu vă îngrijorați), spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile (adică păgânii – cei necredincioși), căci oricâtă îngrijorare am avea noi nu putem face noi grâu și apă, doar știe Dumnezeu Cel Ce ne-a creat și ne și poartă de grijă că avem trebuință de toate acestea.

Rămâne pentru noi să reținem acest îndemn: Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. Amin.

Părintele Gheorghe Ionașcu

10 iulie – Sfinții 45 de Mucenici din Nicopolea Armeniei; Sf. Mucenici: Apolonie, Vianor și Siluan – Duminica a IV-a după Rusalii – Sf. Ev. Matei 8, 5-13 (Vindecarea slugii sutașului)

„În vremea aceea, pe când a intrat Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L, și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, i-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus s-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință. Șizic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și azis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela”.

„Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu!” (Matei 8, 8)

La Sfânta Liturghie în primele 17 duminici după Rusalii, se citește pericope din Evanghelia după Matei care, cu puține excepții, relatează unele din minunile Mântuitorului, întărindu-ne convingerea că El este Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat.

Cei ce dorim să-L primim pe Hristos să luăm pilda smereniei de la sutaș și așa să primim și pe sărac, pe cel însetat și pe cel gol, pe El Îl primim și Îl hrănim.

Întâlnirea cu sutașul se petrece după rostirea Predicii de pe Munte, când Iisus se găsea în Capernaum. Sutașul nu era neapărat roman, căci Irod Antipa își recruta trupele din regiunile învecinate. Totuși ne este dat să înțelegem că era un păgân, iar nu un iudeu. „Chinul cumplit” al slugii nu-l lasă indiferent pe stăpân.

Sfântul Evanghelist Luca spune că pentru sutaș au mijlocit și niște bătrâni ai lui Israel din Capernaum și au zis că „este vrednic să-i faci lui aceasta – pentru că iubește neamul și sinagoga, chiar el a clădit-o”.

Deci, sutașul, având sub conducerea sa 100 de soldați, era închinător la idoli, după credință însă prieten al neamului evreiesc.

În casa sa, un servitor zăcea nemișcat, slăbănog, cumplit chinându-se. Sfântul Evanghelist Luca mai adaugă că pe servitorul acesta sutașul „îl prețuia”. Dorea vindecare pentru servul său, dar considera că este prea mare cinstea ca Domnul Hristos să intre în casa lui. Iisus i-a văzut credința, chiar de la început, i-a zis: „Venind, îl voi vindeca”. Răspunsul sutașului vine neașteptat: „Doamne, zi numai cu cuvântul și se va vindeca sluga mea”. Smerenia lui ne amintește de smerenia lui Moise (Ieșire III) când și-a acoperit fața

pentru că s-a sfiit să vadă pe Dumnezeu. El chiar își arată credința spunând o pildă: „sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i zic acestuia: du-te, și se duce, și celuilalt: vino, și vine, și slugii mele: fă aceasta și face”. Voia să nu fie refuzat pentru modestia lui. S-a minunat Domnul văzând ce lucru minunat este credința desăvârșită, la un om păgân, ca sutașul, spunând celor din jur: „nici în Israel n-am găsit atâta credință”.

Credința sutașului îl face pe Domnul să procească despre întoarcerea neamurilor la credință și intrarea lor în împărăția lui Dumnezeu, unde „vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov”. Păgânii care au venit la Hristos vor moșteni Împărăția, iar iudeii care n-au crezut vor fi duși în întunericul cel mai din afară. Mare este credința, mare este și harul, mare să fie și nădejdea noastră, căci după cum a crezut (sutașul), așa i s-a și întâmplat. Prin cuvânt Dumnezeu a zidit toate, a izgonit demoni, a vindecat fiica cananeencei, prin cuvânt vindecă servul sutașului: „După cum ai crezut, fie ție!” Cuvântul Domnului a făcut zidirea și minunile „El a zis și toate s-au făcut, El a poruncit și toate s-au zidit”. „Toate câte a vrut Domnul a făcut, în cer și pe pământ, în mări și în toate adâncurile”.

Să rugăm pe bunul Dumnezeu să nu uităm credința din sufletul sutașului, să nu-i uităm nici pe cei pomeniți în Sfânta Scriptură: Longhin sutașul, care a stat lângă Crucea Răstignirii și a spus: „Cu adevărat omul Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu”, pe Corneliu sutașul învrednicit de Dumnezeu să-l întâlnească pe Sfântul Apostol Pavel, pe Luliu sutașul care l-a însoțit pe Sfântul Apostol Pavel în drum spre Roma; să ne întărească credința, nădejdea și dragostea până la măsurile la care putem ajunge să vedem credința, nădejdea și dragostea sutașului.

Părintele Marius-Olivian Tănăsie

Ghidul angajării pe timp de criză

Unii oameni spun că pe timp de criză este imposibil să te angajezi așa că mai bine te mulțumești cu jobul (locul de muncă) actual, oricât de rău este. Alții spun că pe timp de criză poți să te angajezi, dar este teribil de greu și ai nevoie de mult noroc.

Făcând săptămână de săptămână coaching în carieră cu persoane care vor să se angajeze, eu spun pe baza acestor experiențe că angajarea pe un job bun pe timp de criză, fără să dureze 12 luni, este realizabilă pentru orice.

Ai nevoie însă de strategiile, tehnicile, abilitățile, aptitudinile și cunoștințele adecvate despre piața locurilor de muncă și procesul de angajare. Ceea ce este o adevărată raritate în România.

Iată câteva dintre cele mai importante idei de pus în practică pentru angajare cu succes pe timp de criză:

1. Dedică timp căutării unui job.

Dacă lucrezi 60 de ore pe săptămână la jobul actual, te întorci acasă epuizat și petreci cam o oră în fiecare weekend căutând un job pe net, este normal să-ți fie greu să găsești unul. Ai nevoie să faci căutarea unui job în timpul săptămânii și să-i dedici cel puțin câteva ore în fiecare săptămână. Am avut clienți care și-au luat zile libere special pentru a le folosi în căutarea unui job. Uneori sunt necesare astfel de tactici pentru angajarea cu succes.

2. Nu aplica la tot ce prinzi.

Lipsa de direcție îți poate sabota instantaneu eforturile de angajare. Știi că este tentant, din dorința de a te angaja cât mai repede, să aplici la o mulțime de joburi, din multiple domenii.

Doar că în practică, asta lucrează în defavoarea ta. Alege unul, maximum două domenii care ți se potrivesc foarte bine și aplică la joburi doar în acestea, care corespund cu nivelul tău de experiență. Focalizarea este cheia în angajare.

3. Nu aștepta ca jobul să vină la tine.

De când a început criza spun în mod constant că, acum mai mult ca niciodată, să trimiți câteva e-mailuri și să aplici pe Internet la joburi nu mai este suficient. Toată lumea face asta. În acest moment este esențial să apelezi la strategii alternative de angajare, prin care te duci tu către job. De pildă, mergi cu CV-ul direct la sediul unui angajator care știi că are un job interesant și încearcă să obții un interviu pe loc. Cere curaj și abilități bune de comunicare, riști să nu meargă, dar și dacă merge...

4. Pune-ți CV-ul la punct.

Personal, rareori văd un CV care să mă impresioneze. Iar dacă pe mine nu mă impresionează, e probabil să nu impresioneze niciun recrutor. Iar asta a grav, pentru că CV-ul este reclama ta de 30 de secunde.

Vrei ca CV-ul tău să impresioneze prin cât de profesionist este făcut, cât de ușor este de citit și cât

este de convingător. Un CV mediu pur și simplu nu-i suficient la competiția de pe piață. Așa că revino la CV-ul tău și pune-l la punct.

Angajarea cu succes cu siguranță nu este ușoară, și nici înainte de criză nu cred că era chiar floare la ureche. Acesta este momentul în care ies în față oamenii care știu să se vândă cu impact, să se adapteze eficient la piață și să facă din căutarea unui job o știință. Din fericire, toate acestea se pot învăța.

Eduard Ezeanu

Speranța

Dumitra Groza

Doamne, nu-Ți întoarce fața
De la noi cei ce-am greșit!
Încă mai păstrăm speranța
De a ne fi izbăvit.

Ne-ai creat cu-atâta har
După chipul Tău cel Sfânt!
Atâta perfecțiune...
Dintr-o mână de pământ!

Ne-ai dat suflare de viață
Și ne-ai așezat în Rai
Să ne bucurăm în voie
Fără trudă, chin și vai.

Să-Ți fim recunoscători
Pentru tot ce ai făcut,
Doar să respectăm porunca
Dată dintru început.

Noi n-am ascultat de Tine
Nici atunci și nici acum!
Călcând legile divine,
Ne-am împotmolit pe drum.

N-am urmat calea cea dreaptă
Și ne-am rătăcit mereu.
Si cu fiecare faptă,
Ne-am afundat tot mai rău.

Am mânjit cu bună-știință
Opera mâinilor Tale,
Șubrezind frumosul chip
Cu a noastră neascultare.

Suntem goi de fapte bune
Și-mbrăcați doar în păcate.
Fără-ajutor de la Tine,
Mântuire nu se poate.

Te rugăm, dă-ne iertare
După mare mila Ta!
Cu nespusa-Ți îndurare
Să ne-așezi de-a dreapta Ta!

17 iulie – Sf. Mare Muceniță Marina; Sf. Eufrasie, Episcopul Ienopolei – Duminica a V-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) – Sf. Ev. Matei 8, 28-34; 9, 1 (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei), a Sfinților Părinți: Ioan 17, 1-13 (Rugăciunea lui Iisus)

„În vremea aceea, trecând Iisus dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? Departe de ei era o turmă mare de porci, pascănd. Iar demonii îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țârm în mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa”.

Despre vindecarea demonizaților

Prima pericopă evanghelică ne pune înainte vindecarea a doi oameni posedați de diavoli, pe care Domnul îi vindecă și le redă libertatea pe care omul a primit-o prin creație. Mântuitorul, care pe lângă propovăduirea Evangheliei Împărăției, a vindecat toată boala și neputința în popor, îi vindecă nu numai pe cei care sufereau de boli trupești, ci și pe cei ce erau posedați. Dacă păcatul și moartea au intrat în lume prin pizma și lucrarea diavolului, atunci una din componentele restaurării firii umane căzute, prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, este și scăparea firii omului de sub puterea și lucrarea diavolului. Aceasta este o parte esențială a lucrării Sale, căci: „Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului” (I Ioan 3, 8). „Stăpânirea demonică, spre deosebire de altă boală trupească, este înțeleasă ca o consecință a propriilor păcate, a abandonării într-o viață plină de păcat, care sfârșește în depravare morală și în respingerea oricărei dependențe față de Dumnezeu. Oricât de treptat ar fi acest proces, în cele din urmă posedarea de către spiritele rele este totală și distructivă.

În vremea noastră, posibilitatea posesiunii demonice este recunoscută de mulți, deși, până acum câteva decenii, persoanele educate ridiculizau această idee”. (Arhiepiscopul Dimitri, Minunile Mântuitorului Iisus Hristos, trad. Prof. Dr. Remus Rus, Ed. IBMBOR, 2004, pag. 33). Cel posedat este dezumanizat, își pierde demnitatea și devine neom. Sf. Apostol și Evanghelist Matei ne prezintă doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe

calea aceea, în vreme ce Sfinții Evangheliști Marcu și Luca menționează un singur demonizat, despre care unii dintre comentatorii ortodocși spun că era cel mai cunoscut dintre ei. Sf. Marcu și Sf. Luca ne dau mai multe detalii despre cel demonizat, însă toți consemnează că cel posedat locuia în morminte, deci nu mai erau în comuniune cu cei vii, nu mai erau capabili să trăiască între semeni.

O altă caracteristică era puterea supraomenească, care înfricoșa, încât nimeni nu mai trecea pe acolo. Această putere și influență demonică se manifestă și astăzi pe plan mental și spiritual. Cei care devin instrumente demonice exercită o mare influență asupra altora, pot săvârși chiar anumite semne prin puterea diavolului. Putem face diferența dacă aceste duhuri sunt de la Dumnezeu astfel: „Lubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume. În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume” (I Ioan, 4, 1-3). Faptul că Mântuitorul a îngăduit ca diavolul să intre în porci este pentru a arăta răutatea diavolului și ca cei de acolo și noi, cei de astăzi, să avem o dovadă reală despre alungarea diavolilor, pe lângă vindecarea celor doi. Locuitorii cetății îi cer Domnului să plece din hotarele lor, pentru că și-au pierdut porcii – sunt exemplu de cei care îl îndepărtează pe Dumnezeu din viața lor, tocmai pentru că cele materiale sunt mai importante pentru ei.

Câți din cei de azi nu fac la fel și nu suportă prezența lui Hristos? Dar noi?

-//- a Sfinților Părinți

„Acestea a vorbit Iisus și, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care l-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine; pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit niciunul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei”.

Sinodul al patrulea Ecumenic de la Calcedon (451) Despre cele două firi ale lui Hristos Împotriva monofiziților

Sfântul și Marele și Ecumenic sinod strâns cu harul lui Dumnezeu și la îndemnul prea binecredincioșilor și de Dumnezeu iubitorilor de Hristos împărați, auguștii Valentinian și Marcian, în Calcedon, metropola eparhiei Bithiniei, în biserica Sfintei Mucenice Eufimia, cea biruitoare în Hristos, a hotărât cele ce urmează:

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, întărind pe ucenicii Săi în cunoașterea credinței, a spus: „pacea Mea v-o dau vouă, pacea Mea o las vouă”, pentru ca nimeni să nu se separe de aproapele său în dogmele credinței, ci la fel să se arate cu toții în propovăduirea adevărului. Dar fiindcă cel rău nu încetează să semene neghina lui printre semințele bunele credințe, și pururea născoceste ceva nou împotriva adevăru-lui, pe aceasta Stăpânul cunoscând-o mai înainte, cu purtare de grijă pentru neamul omenesc a ridicat cu râvnă pe acest binecredincios și evlavios împărat să cheme la sine pe mai marii preoștii din toate părțile, astfel încât, sub lucrarea harului lui Hristos, Stăpânul nostru, al tuturor, să îndepărteze de la oile lui Hristos toată ciuma înșelăciunii, călăuzindu-le iarăși să se îngrașe cu mlădițele adevărului.

Ceea ce am făcut și noi, încuviințând să îndepărtăm dogmele rătăcite, reinnoind fără rătăcire credința Părinților, propovăduind tuturor Crezul celor 318 [Părinți] și scriind precum înșiși Părinții care au arătat această înțelegere a noastră privitoare la dreapta credință, adică cei 150 de Părinți care, adunându-se după aceea la Constantinopol, au adoptat aceeași mărturisire de credință. Hotărâm, așadar, păzind și noi rânduiala și toate izvoadele credinței statornicite de Sfântul Sinod ținut odinioară la Efes, ai cărui întâistătători de veșnică pomenire au fost Celestin al Romei și Chiril al Alexandriei, să strălucească iarăși mărturia credinței drepte și fără cusur a celor 318 Sfinți și Fericți Părinți adunați la Niceea pe vremea împăratului de vrednică pomenire – Constantin, și să se întărească cele hotărâte de către cei 150 de părinți la Constantinopol, spre nimicirea ereziilor care apăruseră atunci și spre întărirea credinței sobornicești și apostolești, care este a noastră.

(Urmează Crezul celor 318 părinți de la Niceea – Sinodul I Ecumenic:) Credem...

(Și cel al celor 150 de părinți adunați la Constantinopol – Sinodul al II-lea Ecumenic:) Credem...

Așadar, era de-ajuns pentru desăvârșita cunoaștere și întărirea

bunei credințe acest înțelept și mântuitor Crez al harului dumnezeiesc, căci învață desăvârșit despre Tatăl și Fiul și Sfântul Duh și înfățișează întruparea Domnului celor ce o primesc cu credință.

Însă de vreme ce aceia care se străduiesc să lepede propovăduirea adevărului și prin propriile erezii au născocit deșertăciuni, unii îndrăznind să strice [învățătura despre] taina iconomiei Domnului pentru noi și tăgăduind numirea de Născătoare de Dumnezeu dată Fecioarei [Maria], iar alții scornesc [învățătura despre] contopire și amestecare, închipuindu-și nebunește că este o singură fire din trup și dumnezeire, născocind grozăvia că, prin contopire, firea dumnezeiască a Celui Unul Născut este pătimitoare.

Pentru aceasta, Sfântul și Marele și Ecumenic Sinod adunat aici, voind să stărpească orice uneltire potrivnică adevărului, învățând propovăduirea cea neclintită de la început, a hotărât mai întâi să rămână neatinsă credința celor 318 Sfinți Părinți, și, din pricina celor ce luptă împotriva Duhului Sfânt, a întărit învățătura despre ființa Duhului predanisită de către cei 150 de Părinți adunați nu demult în cetatea împărătească, pe care aceștia [cei 150 de Părinți] au făcut-o cunoscută tuturor, nu ca și cum ar adăuga ceva care lipsea celor hotărâte mai înainte, ci lămurind, după mărturia Scripturilor, învățăturile lor despre Sfântul Duh împotriva celor care încearcă să tăgăduiască stăpânirea Sa.

Iar pe de altă parte, din pricina celor care au încercat să strice taina iconomiei și care cu nerușinare spun că Cel Născut din Sfânta Fecioară Maria nu este decât un simplu om, Sinodul Sfânt a încuviințat scrisorile sinodale ale Fericitului Chiril, păstor al Bisericii Alexandriei, către Nestorie și cei din Răsărit, ca fiind potrivite pentru tăgăduirea smintelii lui Nestorie, spre dreapta tâlcuire a celor ce, mânați de cucernică râvnă, doresc să priceapă Crezul cel mântuitor.

Acestora li s-a adăugat, cu îndreptățire, și epistola lui Leon, întâistătătorului mării și vechii Rome către cel între sfinți – Arhiepiscopul Flavian, scrisă pentru surparea cugetărilor stricate ale lui Eutihie, întrucât [această epistolă] conglăsuiește cu mărturisirea marelui Petru, fiind un stâlp de susținere [a adevărului] împotriva atacurilor [rău credincioșilor]. Stă împotriva și celor care încearcă să împartă taina Iconomiei într-o doime de fii. Îi îndepărtează din adunarea celor sfinți pe cei care îndrăznesc să spună că dumnezeirea Fiului Celui Unul

Născut este pătimitoare; le stă împotriva și celor care își închipuie o ameste-care sau contopire a celor două firi ale lui Hristos; îi îndepărtează pe cei care rătăcesc [spunând că] chipul de rob pe care Hristos l-a luat de la noi este ceresc sau din altă substanță; și îi dă anatemei pe cei care scornesc rătăcirii, cum că înainte de unire erau două firi, iar după unire a rămas una.

Urmând așadar Sfinților Părinți, noi învățăm într-un glas că mărturisim pe Unul și același Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, Însuși desăvârșit întru dumnezeire cât și întru omenitate, Însuși Dumnezeu adevărat și om adevărat din suflet rațional și din trup, de-o-ființă cu Tatăl după dumnezeire și de-o-ființă cu noi după omenitate, întru toate asemenea nouă afară de păcat, născut din Tatăl mai înainte de veci după dumnezeire și, la plinirea vremii, Același născut pentru noi și pentru a noastră mântuire din Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, după omenitate, Unul și Același Hristos, Fiul, Domnul, Unul Născut, cunoscându-se în două firi, fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire, fără despărțire, deosebirea firilor nefiind nicidecum stricată din

pricina unimii, ci mai degrabă păstrându-se însușirile fiecărei firi într-o singură persoană și într-un singur ipostas, nu împărțindu-se sau despărțindu-se în două fețe, ci Unul și Același Fiu, Unul Născut, Dumnezeu Cuvântul, Domnul Iisus Hristos, precum [au vestit] de la început prorociei, precum El însuși ne-a învățat despre Sine și precum ne-a predanisit nouă Crezul Părinților.

Acestea toate fiind statornicite de noi cu mare grijă și acribie, Sfântul Sinod Ecumenic a hotărât că nimănui nu îi este îngăduit să înfățișeze, să scrie sau să alcătuiască, nici [el însuși] să gândească, nici să învețe pe altul o altă mărturisire de credință. Cât despre cei care îndrăznesc să alcătuiască o altă [mărturisire de] credință, să o înfățișeze altora spre învățatură, sau să răspândească un alt Crez celor care vor să se întoarcă la cunoștința adevărului de la rătăcirile elinești sau iudaicești sau de la oricare altă erezie, aceștia, dacă sunt episcopi sau clerici, să fie îndepărtați [episcopii de episcopie și clericii de cler], iar dacă sunt monahi sau laici, să se dea anatemei. (Diotrosire Pr. Rodion Ilie)

Părintele Gheorghe Ionașcu

24 iulie – Sf. Muceniță Hristina; Sf. Mucenic Ermoghen – Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) – Sf. Ev. Matei 9, 1-8

„În vremea aceea, intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. Și iată, l-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: **Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!** Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: **Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa. Iar mulțimea văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere”.**

Prieteni sinceri

„Și Iisus văzând credința lor, i-a zis slăbănogului: **Îndrăznește, fiule, iertate fie păcatele tale!**” (Matei 9, 2)

Domnul pleacă din ținutul Gherghesenilor pentru că ei înșiși l-au rugat. Aceștia s-au înfricoșat să nu pătească și altă pagubă, după ce și-au pierdut porcii.

Și ajungând în cetatea Lui, l-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Știința doctorilor s-a arătat neputincioasă și atunci casnicii lui l-au purtat la Vindecătorul ceresc, la Domnul nostru Iisus Hristos.

Unii zic că Domnul a văzut credința nu a paralticului, ci a oamenilor care-l purtau, deoarece El este cunoscătorul inimilor.

Doi paraltici a vindecat Mântuitorul: pe cel de la Vitezda, bolnav de 38 de ani, cum mărturisește Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan și pe acesta adus de prietenii săi.

Cel purtat pe pat, dacă ar fi avut puțină putere de mișcare în picioarele sale, ar fi venit singur, dar astfel a fost adus de cei patru. Mulțimea i-a împiedicat să-și ducă gândul mai departe, iar ei au desfăcut acoperișul și l-au coborât în fața Domnului. Și minunea a urmat, încât mulțimea „era uimită și slăvea pe Dumnezeu și zicea: Asemenea lucruri n-am mai văzut niciodată”. Și Domnul a

mai făcut o minune pentru care nu venise acela, când i-a spus: „Fiule, iertate sunt păcatele tale!”

Învățătorii de Lege, orbiți de ură, socoteau că Iisus este doar om și nu Dumnezeu și au crezut că Iisus hulește, vorbind de iertarea păcatelor și făcându-Se pe Sine Dumnezeu. Domnul însă, Care pătrunde inima fiecăruia, cercetează și cele dinlăuntru, ca să dea răsplată fiecăruia, văzând gândurile lor, i-a întrebant: „De ce se ridică cele viclene în cugetele voastre?” Căci El, prin cuvânt, a vindecat neputința trupezască, iar ca Dumnezeu adevărat, Ce are putere, a iertat, a slobozit sufletul de păcate.

Minunea o văzuseră toți, dar iertarea este o lucrare nevăzută, căci minunea văzută arată harul nevăzut.

Iertarea o primim doar aici, pe pământ, nu după Judecată și osândă. Cuvântul cel dumnezeiesc a dat mișcare duhului viețuitor din slăbănog, a întărit trupul și a dat putere mădularelor. Cel nemișcat acum se ridică și își ia patul pe umeri și la cuvântul Domnului, se duce la casa lui.

Credința iudeilor, care slăveau pe Dumnezeu, întărește credința noastră.

Și noi ne găsim neputincioși și cu puterile sufletului slăbite, dar avem posibilitatea să devenim drepti. Ne este de ajuns gândul și dorința cea bună pentru a merge la casa rugăciunii (Capernaum), care este Biserica. Aici ne vom ridica patul, adică trupul nostru și vom porni spre lucrarea poruncilor.

Părintele Marius-Olivian Tănăsie

31 iulie – Înainteprăznuirea scoaterii Sfintei Cruci; Sfântul și Dreptul Evdochim; Sf. Iosif din Arimateea (Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului) – Duminica a VII-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut în Capernaum) - Sf. Ev. Matei 9, 27-35

„În vremea aceea, plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră, fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Iar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor”.

Mântuitorul Hristos – Doctorul sufletelor și al trupurilor

În pericopa aceasta se istorisește vindecarea a doi orbi și a unui mut care avea demon. Bolile – orbirea și muțenia – erau boli trupești. Evanghelistul nu ne spune din ce pricină orbii și-au pierdut vederea, dar ne arată cauza pentru care cel mut nu poate vorbi. Ca în toate cazurile suferințelor trupești, Sfânta Scriptură caută să scoată în evidență, că mult mai gravă decât orice suferință și boală trupească, este suferința și boala sufletească, în cazul de față – orbirea sufletească. Mântuitorul îi întreabă pe cei doi: Credeți că pot să fac Eu aceasta? – ceea ce arată credința pe care cei doi o au, credința care a crescut în intensitate. Dacă la început ei L-au numit Fiu al lui David: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David, se arată prin aceasta că ei auziseră de El, credeau în El că este Mesia, pentru că se știa că Mesia – Cel Uns, Trimisul lui Dumnezeu, va veni din neamul și din seminția lui David, de aceea ei îl numesc Fiu al lui David. Prin aceasta se arată că orbirea lor sufletească începuse să se vindece, deoarece ei cred că El este Cel Care trebuia să vină. Când ajung în fața Mântuitorului în casă, ei merg mai departe cu mărturisirea lor și spun că au credință că El poate să-i vindece și-L mărturisesc ca Domn, adică Dumnezeu: „Da, Doamne!”, mărturisindu-i puterea și stăpânirea.

Un alt lucru pe care îl putem reține din această vindecare, este smerenia Domnului, Care nu-i vindecă în prezența mulțimii, ci îi conduce într-o casă pentru a-i vindeca îndeosebi, ca răspuns al credinței lor: După credința voastră, fie vouă!. El evită astfel laudele oamenilor, mai mult Le-a poruncit, chiar cu asprime: Vedeți, nimeni să nu știe. Din aceasta învățăm și noi smerenia, deci trebuie ca și noi să evităm slava deșartă. Iar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela, ceea ce arată că minunea pe care a făcut-o Domnul, bucuria și ajutorul pe care l-au primit, trebuie mărturisit. Dar nu cumva aceasta înseamnă nesupunere și neascultare, față de porunca Domnului? Părinții Bisericii spun că nu, dimpotrivă: „Orbii vindecați au înțeles că Domnul le-a poruncit să nu se laude cu vindecarea lor, ca și cum ar fi fost vrednici de ea, însă erau obligați să proclame slava lui Dumnezeu care s-a manifestat prin acea minune.

De altfel, El a dat o poruncă precisă cu o altă ocazie: ”Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus”. (Lc. 8, 39). (Arhiepiscopul Dimitri, Minunile Mântuitorului Iisus Hristos, pag. 44). Dar aceștia au cerut să fie vindecați, dar cel mut, a cărui limbă fusese legată de diavol și nu putea cere vindecarea, cum a fost vindecat? Acestuia Domnul i-a cunoscut inima și S-a îndurat de el din pricina suferinței. Dacă mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel, în schimb fariseii, orbii sufletește de ură și invidie, au făcut o acuzație contradictorie: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Acestora Domnul le va răspunde cu altă ocazie, zicând: „cunoscând gândurile lor,

le-a zis: Orice împărăție, dezbinându-se în sine, se pustiește și casă peste casă cade. Și dacă satana s-a dezbinat în sine, cum va mai sta împărăția lui? Fiindcă ziceți că Eu scot pe demoni cu Beelzebul. Iar dacă Eu scot demonii cu Beelzebul, fiii voștri cu cine îi scot? De aceea ei vă vor fi judecători.

Pentru noi, cei de astăzi, se pune întrebarea: Ochi trupești avem, dar ochi sufletești? Îl vedem pe Dumnezeu? Muți nu suntem, dar pe Dumnezeu îl mărturisim? De aceea este bine să reținem: „Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri”. (Mt. 10, 32-33). Amin.

Părintele Gheorghe Ionașcu

Daniel Sihastrul

Sub o râpă stearpă, pe un râu în spume,
Unde un sihastru a fugit de lume,
Cu vărsarea serii un străin sosi.
— „Ștefan al Moldovei vine a-ți vorbi!”
— „Ștefan al Moldovei, Daniel îi spune,
Să aștepte-afară! Sunt în rugăciune”.
— „Bunule părinte! Sunt rănit și-nvins;
Însăși a mea mumă astăzi m-a respins!
Viu să-ți cer povață dacă nu-i mai bine
Turcilor Moldova d-astăzi să se-nchine?”
Daniel Sihastru domnului a zis
— „Mă înșeală-azul ori eu am un vis?
Capul ce se pleacă paloșul nu-l taie,
Dar cu umilință lanțu-l încovoai!
Ce e oare traiul, dacă e robit?
Sărbătoare-n care nimeni n-a zâmbit?
Viața și robia nu pot sta-mpreună,
Nu e totd-odată pace și furtună.
Doamne! tu ai dreptul a schimba-n mormânturi
Pentru neatârnaire, oameni și pământuri;
Dar nu ai p-acela ca să-i umilești!
Poți ca să îi sfărâmi; dar nu să-i robești!
Dacă mâna-ți slabă scepțrul ți-o apasă,
Altuia mai harnic locul tău îl lasă!
Căci mai bine este supus lăudat,
Decât cu rușine domn și atârnat!”
După-aceste vorbe, Ștefan strânge-oștire
Și-vingând păgânii nalță-o monastire.

Dimitrie Bolintineanu – Legende istorice (1865)

PAHĂRELE CU NECTAR

Despre participarea la Sfânta Liturghie

Cum să luăm parte la Sfânta Liturghie? Sau cum se cuvine să stăm și ce trebuie să facem în biserică? Intrând în biserică nu uita că intri într-un locaș sfințit, în casa lui Dumnezeu. Nu este, deci, de prisos: „Să știi cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu...”. (I Tim. 3, 15). În clipa când pășim peste pragul bisericii, să lăsăm afară toate gândurile, toate grijile lumești, toate simțirile pământești. În biserică se intră „cu credință, cu frica lui Dumnezeu și cu bună evlavie”. Pășind în sfântul locaș, să fim astfel slobozi de povara grijilor de toate zilele: «Toată grija cea lumească să o lepădăm» și să ne ațintim gândul și inima numai spre cer și spre Dumnezeu: «Sus să avem inimile!», așa cum ne îndeamnă preotul înainte de a începe marea rugăciune în timpul căreia se aduce Sfânta Jertfă.

Pășește apoi ușor, spre a te închina mai întâi în fața Sfintei Evanghelii și a icoanei de pe tetrapod, care închipuie pe Hristos în mijlocul bisericii, apoi în fața iconostasului; dacă ai adus lumânări, aprinde-le în sfeșnice sau în fața sfințitor icoane, iar dacă ai adus prescură, vin și pomelnic, dă-le preotului prin ușa dinspre miazănoapte a altarului. Închină-te cu cuviință și evlavie înaintea Sfințitor icoane, fără să stai prea mult îngenunchiat, mai ales în fața icoanelor împărătești, pentru a îngădui și altora să-și facă rugăciunile lor și pentru ca să nu împiedici pe preot în împlinirea slujbei.

20 iulie – Sf. Măritul Proroc Ilie Teseviteanul – Sf. Ev. Luca 4, 22-30

„Și toți îl încuviințau și se mirau de cuvintele harului care ieșeau din gura Lui și ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif? Și El le-a zis: Cu adevărat îmi veți spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuși! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă și aici în patria Ta. Și le-a zis: Adevărat zic vouă că niciun proroc nu este bine primit în patria sa. Și adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s-a închis cerul trei ani și șase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul. Și la niciuna dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă. Și mulți leproși erau în Israel în zilele prorocului Elisei, dar niciunul dintre ei nu s-a curățat, decât Neeman Sirianul. Și toți, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie. Și sculându-se, L-au scos afară din cetate și L-au dus pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie; iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus”.

Dacă însă s-a început Sfânta Liturghie, rămâi să te închini la icoane după sfârșitul slujbei. Mergi după aceea în liniște și te așează la locul convenit: bărbații la dreapta, iar femeile la stânga. Ai grijă să lași la mijlocul bisericii loc de trecere pentru cei ce vor veni după tine și pentru Sfinții slujitori, când trebuie să cădească toată biserica. Ai grijă, de asemenea, ca locul de sub policandrul cel mare să rămână gol, pentru ca preotul să poată ieși pe acolo cu Sfânta Evanghelie și cu Sfintele Daruri. Cuvios este, iarăși, ca stranele să rămână libere, la îndemâna celor mai în vârstă, mai neputincioși și mai osteniți decât tine, pentru ca aceștia să poată ședea jos în anumite momente ale slujbei. Nu umbla și nu te mișca fără rost în biserică, ci rămâi în liniște la locul pe care ți l-ai ales dintru început, pentru a păstra liniștea și buna rânduială ce trebuie să domnească în casa Domnului, căci „Dumnezeu nu e al neorânduiei, ci al păcii” (I Cor. 14, 33).

Păstrează tot timpul în ținută și înfățișarea ta trupească cuviința și evlavia pe care trebuie să le avem în fața Împăratului tuturor. Nu sta tolănit sau alene în strană, ci drept, în picioare: «Să stăm bine, să stăm cu frică și să luăm aminte, Sfânta Jertfă cu pace să o aducem!» Nu vorbi și nu râde, nu scuipa și nu-ți roti ochii împrejur, ca să vezi cine a mai intrat sau cine iese, sau ce face vecinul tău și urmărește cu băgare de seamă rânduiala slujbei, luând parte la cântările Sfintei Liturghii, bine știind și încredințat fiind că toate cele ce se săvârșesc în timpul Sfintei Liturghii se fac pentru noi toți, slujitori și credincioși laolaltă. Ascultă mai ales cu multă luare aminte cele ce se citesc la Apostol și Evanghelie, ca și cum ai asculta pe Domnul Însuși sau pe Sfinții Săi Apostoli; fii, de asemenea, atent la predica rostită de preot, căci el nu vorbește în numele lui, ci al lui Dumnezeu. Luarea aminte, cuviința și credința noastră trebuie să sporească

pe măsură ce ne apropiem de inima Sfintei Liturghii, adică de clipa sfințirii Darurilor. Închină-te, adică fă-ți semnul crucii și pleacă-ți genunchii la timpul convenit, adică: în timpul cântării «Pe Tine Te laudăm», când se sfințesc darurile, la Axion, când preotul mijlocește pentru noi. (Învățătura de Credință Ortodoxă, II, 162).

Părintele Gheorghe Ionașcu

Vacanța de vară

Cu mingea noi afară ne jucăm
Și câteodată pe bancă ne așezăm;
Și ne jucăm frumos Prinselea,
Iar la urmă ne jucăm
de-a v-ați ascunselea.

E cald și este vară,
Iar noi ne jucăm pe-afară,
Ne place să ne distrăm,
Deoarece noi, niciodată, nu stăm.

Robert Căldărușe

Jurnalul unui copil nenăscut...

5 octombrie: De astăzi începe viața mea. Părinții mei nu știu încă acest lucru, sunt mai micuță decât semințele unui măr, dar totuși trăiesc. Voi fi o fetiță cu părul blond și cu ochii albaștri. În mine sunt deja înscrise trăsăturile de mai târziu, chiar și faptul că o să-mi placă florile.

19 octombrie: Sunt unii care spun că nu sunt o persoană reală, că doar mama mea există. Dar sunt o persoană reală, așa cum o făcătură de pâine este tot pâine. Eu și mămica suntem două persoane reale.

23 octombrie: Astăzi am deschis pentru prima oară gurița. Ei bine, cam peste un an pe fața mea se va așterne zâmbetul. Și mai târziu voi putea să vorbesc... Și știu că primul meu cuvânt va fi: MAMA.

25 octombrie: Inima mea a început să bată de astăzi. Până la sfârșitul vieții, în orice clipă se va auzi ușor ritmul ei. După mulți ani ea va obosi, se va opri și voi muri.

2 noiembrie: Cresc în fiecare zi câte puțin. Mănuțele și piciorușele mele au început să se contureze. Dar va trebui să mai aștept mult timp până când mă vor ajuta să ajung în brațele mamei, până când voi putea să vin cu buchețelul de flori în mănuțe și să-l îmbrățișez pe tata.

12 noiembrie: La mâini au început să-mi apară degetele grăsuțe. Sunt grozav de caraghioase așa mici! O s-o trag pe mama de păr cu ele!

20 noiembrie: De-abia astăzi medicul i-a spus mamei că va avea un copil. Ce fericită trebuie să fie! Te bucuri, mămico?

25 noiembrie: Cred că mama și tata îmi caută acum un nume. Dar ei nici măcar nu știu că sunt fetiță. Aș vrea să mă cheme Maria. Sunt deja măricică acum.

10 decembrie: Mi-au apărut primele firisoare de păr, moi și aurii. Mă întreb ce fel de păr are mămica mea.

13 decembrie: Văd! Este totul întunecat în jurul meu, dar când mama mă va aduce pe lume vor fi numai raze de soare și flori, dar mai mult decât orice aș vrea s-o văd pe mămica... Cum arăți, mămico?

Avortul oprește o inimă care bate

Inima copilului tău bate de la 4 săptămâni.

O campanie

PRO VITA
BUCUREȘTI

www.provitabucuresti.ro

24 decembrie: Oare mămica aude șoapta inimii mele? Unii copii se nasc puțin bolnavi. Dar inimioara mea este puternică și sănătoasă. Bate mereu: tam-tam, tam-tam. O să ai o fetiță sănătoasă, mămico!

28 decembrie: Astăzi părinții mei m-au ucis.

provitatargujiiu.ro

Nota noastră: prin avort făcut de ginecolog (chirurgical). Deși, din fericire, unii părinți nu recurg la acest fel de avort, o parte dintre aceștia, din păcate, îșiucid pruncii în pântec prin alte metode: prin pilule contraceptive – de fapt, abortive – avort hormonal, prin sterilet (avort mecanic), prin pilula RU-486 (avort medicamentos) sau își provoacă mamele singure avortul (empiric).

„Un tată i-a dat fiului său o vie, iar fiul nu i-a dat tatălui său niciun bob de strugure”. (Armenia)

„Cel mai mare lucru pe care-l poți face pentru un prieten nu este să-i dai din bogățiile tale, ci să i le scoți pe cele care sunt ascunse în el însuși”.

Benjamin DISRAELI

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 3 iulie: Film despre Părintele Pantelimon de la Oașa, orele 17:00.

10 iulie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 16.

17 iulie: Acatistul Sf. Proroc Ilie.

24 iulie: Discuții pe teme filocalice.

31 iulie: Mire, mireasă, Hristos, Maica Domnului.

INFO: 0727.78.16.91

Bucate mănăstirești

Supă de orez

Ingrediente:

1 ceașcă de orez, 1 morcov, 1 rădăcină de pătrunjel, 1 țelină mică, 1 lingură de ulei, sare.

Mod de preparare:

Zarzavatul se curăță, se dă pe răzătoare și se pune la fiert în apă cu sare. După ce s-a fiert, se strecoară. În supa strecurată, se adaugă orezul, uleiul și se lasă la fiert. Se potrivește de sare și se servește caldă cu pâine sau crutoane. Poftă bună și

+++ DOAMNE AJUTĂ! +++

Mihail Popa

„Când mama își hrănește copilul e bună ca cerul, dar când copiii își hrănesc părinții, numără fiecare zi”.

(Indochina)